

ผลของการใช้วิธีการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐานที่มีต่อความสามารถในการอ่าน
วรรณคดีอย่างมีวิจารณ์ญาณและทัศนคติที่มีต่อการเรียนรู้วรรณคดีของนักศึกษา
หลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย*

EFFECTS OF USING A CREATIVITY-BASED LEARNING APPROACH ON
CRITICAL READING ABILITIES REGARDING THAI LITERATURE AND
ATTITUDES TOWARDS LEARNING ABOUT THAI LITERATURE OF
BACHELOR OF EDUCATION STUDENTS IN THAI MAJOR

เพชร วิจิตรนาวิน^{1*}, เด่นดาว ชลวิทย์¹, นาที เกิดอรุณ¹, รามินี กัลเลลลาลาจ²

Petch Wijitnawin^{*}, Dendow Chollawit¹, Nathee Kerdaroon¹, Ramani Gallellalage²

¹คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง กรุงเทพมหานคร ประเทศไทย

¹Faculty of Education, Ramkhamhaeng University, Bangkok, Thailand

²ภาควิชาการจัดการ มหาวิทยาลัยนอตติงแฮมแอนด์ นอตติงแฮม สหราชอาณาจักร

²Department of Management, Nottingham Trent University, Nottingham, United Kingdom

*Corresponding author E-mail: petch.w@ru.ac.th

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบคะแนนความสามารถในการอ่านวรรณคดีอย่างมีวิจารณ์ญาณและทัศนคติที่มีต่อการเรียนรู้วรรณคดีก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐานเป็นการวิจัยแบบกึ่งทดลอง ประชากรกลุ่มเป้าหมาย คือ นักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยรัตนโภาส (นามสมมุติ) กรุงเทพมหานคร จำนวน 38 คน ที่ศึกษาในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2567 โดยใช้วิธีการเลือกแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบวัดความสามารถในการอ่านวรรณคดีอย่างมีวิจารณ์ญาณและแบบวัดทัศนคติที่มีต่อการเรียนรู้วรรณคดี คณะผู้วิจัยใช้แบบวัดทั้งสองชนิดเก็บข้อมูลวิจัยก่อนและหลังจากการทดลอง เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐาน จำนวน 12 แผน แผนละ 1 คาบ คาบละ 50 นาที ใช้เวลา 12 สัปดาห์ ในทุกวันพฤหัสบดี ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่ไม่ได้อยู่ในตารางเรียน วิเคราะห์ข้อมูลโดยคำนวณค่ามัธยฐาน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและเปรียบเทียบความแตกต่างของค่ามัธยฐานโดยใช้สถิติ Wilcoxon signed rank test ผลการวิจัยพบว่า 1) นักศึกษาที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐานมีคะแนนความสามารถในการอ่านวรรณคดีอย่างมีวิจารณ์ญาณสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และ 2) นักศึกษาที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐานมีคะแนนทัศนคติที่มีต่อการเรียนรู้วรรณคดีสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ข้อเสนอแนะ คือ ครูอาจนำวิธีการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐานไปใช้กับการสอนวรรณคดีวิจารณ์เพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนฝึกตีความ วิเคราะห์ วิจัยจากวรรณคดีที่ศึกษา

* Received August 1, 2024; Revised August 16, 2024; Accepted August 24, 2567

คำสำคัญ: การเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐาน, วรรณคดี, ความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ, ทักษะการที่มีต่อการเรียนรู้วรรณคดี

Abstract

The research aimed to compare scores resulting from the critical reading abilities regarding Thai literature and attitudes towards learning about Thai literature prior to and after learning through a Creativity-Based Learning (CBL) approach. The research design adopted quasi-experimental research. The target population comprised 38 students who studied in a Bachelor of Education (B.Ed.) programme in Thai major in the first academic year 2024 at Rattanophat University (pseudonym) in Bangkok, Thailand. The B.Ed. students were selected by using a purposive sampling approach. The instruments for data collection consisted of a critical reading abilities test and an attitude questionnaire. The data collection instruments were given to those students to provide answers prior to and after the experiment, namely learning through a CBL approach. The instruments for the experiment comprised lesson plans were designed following a CBL approach. Each lesson plan designed for a teaching session which comprised 50 minutes. The experiment was conducted on every Thursday which was apart from university's time schedule. The experiment was undertaken for 12 weeks, 1 session per week. The scores resulting from the test and the questionnaire were examined to check their median score and standard deviation. Additionally, the scores were statistically analyzed through Wilcoxon signed rank test to compare the difference of median scores. The findings showed that 1) Students who were taught following CBL approach had critical reading abilities regarding Thai literature higher than prior to the experiment at 0.05 level of statistical significance and 2) Students who were taught following CBL approach had attitudes towards learning about Thai literature higher than before the experiment at 0.05 level of statistical significance. Additionally, recommendations were made for further studies suggesting that teachers can apply a CBL approach to teaching literary criticism. This approach can enhance student learning practices related to literature interpretation, analysis, and criticism.

Keywords: Creativity-Based Learning Approach, Thai Literature, Critical Reading Abilities, Attitudes Towards Learning About Thai Literature.

บทนำ

วรรณคดีเป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่สะท้อนความเจริญของชาติซึ่งแสดงให้เห็นถึงวิถีชีวิต ความเชื่อ ประเพณี พิธีกรรม ประวัติศาสตร์ ตลอดจนความงดงามทางภาษา นอกจากนี้ วรรณคดียังสะท้อนให้เห็นถึงมุมมอง ความคิด ความรู้สึกของกวีหรือผู้ประพันธ์ รวมทั้งนำเสนอตัวอย่างพฤติกรรมของตัวละครที่เปรียบเหมือนกระจกสะท้อนพฤติกรรมของคนที่เราอาจพบได้ในชีวิตจริง (ปรีชา ช่างขวัญยืน, 2560) ดังนั้น การศึกษาวรรณคดีจึงไม่ได้เพียงสร้างความบันเทิงแต่ยังสามารถช่วยให้ผู้อ่านได้เห็นลักษณะพฤติกรรมที่หลากหลายของมนุษย์ (Maltepe, S., 2016); (Eman, E. S., 2017) ด้วยความสำคัญดังที่กล่าว หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 ได้กำหนดให้นักเรียนทุกช่วงชั้น (ช่วงชั้นที่ 1-4) ได้ศึกษาวรรณคดีโดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้นักเรียนสามารถ

วิเคราะห์และวิจารณ์วรรณคดีได้อย่างมีเหตุผล ตลอดจนนำคุณค่าจากเรื่องที่ศึกษามาปรับใช้ในชีวิตจริงได้ (อิงอร สุพันธุ์วิช, 2565); (Nakornthap, A., 2018) นอกจากนี้ ในระดับอุดมศึกษาก็ยังมีหลักสูตรที่กำหนดให้ผู้เรียนได้ศึกษาวรรณคดี ดังเช่นในหลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย ที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนสามารถวิเคราะห์ วิจารณ์ แสดงความคิดเห็นโดยใช้เหตุผลเพื่อสนับสนุนและโต้แย้งอย่างมีวิจารณญาณ ทั้งนี้ เพื่อเพิ่มพูนความรู้และประสบการณ์ในการศึกษาวรรณคดีและสามารถนำความรู้ที่ได้ไปปรับใช้ในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพ และในอนาคตต่อไป (Jocius, R. & Shealy, S., 2018)

แม้การศึกษาวรรณคดีมีความสำคัญแต่ก็ยังปรากฏสภาพปัญหาในการเรียนการสอนวรรณคดี ซึ่งพบว่า ผู้เรียนไม่ชอบอ่านวรรณคดีเพราะต้องท่องจำคำศัพท์ยาก ท่องจำคำประพันธ์และชื่อตัวละคร ต้องอ่านเนื้อเรื่องที่แต่งเป็นบทร้อยกรองที่มีขนาดยาว ด้วยข้อจำกัดดังกล่าวทำให้ผู้เรียนรู้สึกถูกบังคับให้ต้องอ่านวรรณคดี (Maltepe, S., 2016) นอกจากนี้ ผู้เรียนเห็นว่าวรรณคดีเป็นเรื่องพื้นสมัย เนื้อเรื่องเป็นแนวจักร ๆ วงศ์ ๆ เน้นจินตนาการของผู้แต่งซึ่งไม่เห็นความเชื่อมโยงกับชีวิตจริง ดังนั้น จึงรู้สึกเบื่อหน่ายและไม่ตระหนักถึงความสำคัญของวรรณคดี (อิงอร สุพันธุ์วิช, 2565) ผลที่ตามมา พบว่า ผู้เรียนไม่สามารถวิเคราะห์แนวคิดสำคัญหรือแก่นของเรื่องได้ ตลอดจนไม่สามารถวิเคราะห์เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างวัตถุประสงค์ของผู้แต่งหรือวิกับสาระสำคัญและคุณค่าของเรื่องในด้านต่าง ๆ ได้อย่างมีเหตุผล (ปรีชา ช่างขวัญยืน, 2560) ด้วยเหตุนี้ ครูผู้สอนวรรณคดีจึงควรนำแนวคิด ทฤษฎี ตลอดจนวิธีการสอนใหม่ ๆ มาปรับใช้เพื่อพัฒนาการเรียนรู้อรรถคดีให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น (Anugerahwati, M. et al., 2021) โดยควรเน้นให้ผู้เรียนฝึกคิดวิเคราะห์ คิดอย่างมีวิจารณญาณ อภิปรายและโต้แย้งด้วยเหตุผลในประเด็นจากเรื่องที่ศึกษา (Mozafari, A. & Barjesteh, H., 2016)

วิธีการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐาน (Creativity-Based Learning, CBL) เป็นวิธีการจัดการเรียนรู้ที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนฝึกคิดวิเคราะห์ วิจารณ์ ตลอดจนร่วมกันแก้ปัญหาจากประเด็นหรือหัวข้อบทเรียนที่ผู้สอนกำหนด (Kaya, A. & Bilen, S., 2016); (Pet tongma, P. W. C., 2024) นอกจากนี้ วิธีการจัดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐานยังมีลักษณะเป็นการเรียนรู้เชิงรุก (active learning) เนื่องจากผู้เรียนต้องกระตือรือร้นจากการทำกิจกรรมการเรียนรู้ที่หลากหลายและท้าทายความคิด (วิริยะ ฤชชัยพานิชย์, 2558); (Atthachakara, S., 2021) ด้วยความสำคัญดังที่กล่าวมา คณะผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาวิธีการจัดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐานมาปรับใช้ในการสอนวรรณคดีในงานวิจัยครั้งนี้

คณะผู้วิจัยได้ศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการจัดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐาน โดยพบว่า มีงานวิจัยนำวิธีการจัดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐานไปใช้กับผู้เรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น (ลัดดา ศิลา น้อย, 2558); (อรรธรณ อุดมสุข, 2564) การจัดการเรียนรู้ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (เวทิสา ตัญเจียว และคณะ, 2563); (เผ่าไทย เสียงแจ่ม และสันติ ฐทองไทย, 2564) และการจัดการเรียนรู้ในระดับปริญญาตรี (Meeplat, N., 2020); (Atthachakara, S., 2021) งานวิจัยส่วนใหญ่ พบว่า วิธีการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐานช่วยพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน การคิดเชิงสร้างสรรค์ การเรียนรู้แบบร่วมมือเชิงสร้างสรรค์ของผู้เรียนได้เป็นอย่างมาก อย่างไรก็ตาม ยังไม่พบงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับการนำวิธีการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐานมาใช้ในการจัดการเรียนรู้อรรถคดีสำหรับนักศึกษาในหลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย ดังนั้น คณะผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาผลของการใช้วิธีการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐานที่มีต่อความสามารถในการอ่านวรรณคดีอย่างมีวิจารณญาณและทัศนคติ ที่มีต่อการเรียนรู้อรรถคดีของนักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทยโดยผู้เรียนได้มีโอกาสศึกษาและวิเคราะห์วรรณคดีจากมุมมองที่หลากหลาย ตลอดจนเกิดความคิดสร้างสรรค์จากการทำกิจกรรมการเรียนรู้ภายในกลุ่มย่อยและรายบุคคล (วรุณพันธ์ โหม่งมาตย์, 2566); (Eggen, P. D. & Kauchak, D. P., 2016); (Pet tongma, P. W. C., 2024)

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านวรรณคดีอย่างมีวิจารณญาณของนักศึกษาหลักสูตร ศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย ก่อนและหลังจากที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐาน
2. เพื่อเปรียบเทียบทัศนคติที่มีต่อการเรียนรู้วรรณคดีของนักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย ก่อนและหลังจากที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐาน

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัย เรื่อง ผลของการใช้วิธีการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐานที่มีต่อความสามารถในการอ่านวรรณคดีอย่างมีวิจารณญาณและทัศนคติที่มีต่อการเรียนรู้วรรณคดีของนักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย มีวิธีดำเนินการวิจัย ดังนี้

การออกแบบการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณแบบกึ่งทดลอง (quasi-experimental research design) โดยมีการเก็บข้อมูลก่อนและหลังการทดลองในชั้นเรียนนิสิตศึกษานิเทศศาสตร์ไทยในระดับปริญญาตรี ซึ่งมีลักษณะงานวิจัยแบบ one group pre-test post-test intervention (Cohen, L. et al., 2018) โดยมีการเปรียบเทียบคะแนนความสามารถในการอ่านวรรณคดีอย่างมีวิจารณญาณและทัศนคติที่มีต่อการเรียนรู้วรรณคดีก่อนและหลังจากการทดลอง

ประชากรกลุ่มเป้าหมาย (target population)

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยรัตนโกสินทร์ (นามสมมติ) กรุงเทพมหานคร จำนวน 38 คน ที่ศึกษาในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2567 โดยใช้วิธีการเลือกแบบเจาะจง (purposive sampling) (Creswell, J. W. & Guetterman, T. C., 2019)

ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรต้น คือ วิธีการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐาน

ตัวแปรตาม ได้แก่ ความสามารถในการอ่านวรรณคดีอย่างมีวิจารณญาณ และทัศนคติที่มีต่อการเรียนรู้วรรณคดี

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการเรียนรู้ แบบสร้างสรรค์เป็นฐาน จำนวน 12 แผน

ภายหลังจากการออกแบบแผนการจัดการเรียนรู้แล้ว คณะผู้วิจัยได้นำไปเสนอต่อที่ปรึกษาโครงการวิจัยเพื่อตรวจสอบความถูกต้องและเหมาะสม จากนั้นนำเสนอต่อผู้ทรงคุณวุฒิด้านการสอนภาษาไทย จำนวน 3 คน เพื่อประเมินความถูกต้องและเหมาะสม ตลอดจนความสอดคล้องของตัวชี้วัดและจุดประสงค์การเรียนรู้ กิจกรรมการเรียนรู้ การวัดและการประเมินผล แล้วจึงนำแผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 1 แผน ไปทดลองใช้ (try out) กับนักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย ณ มหาวิทยาลัย รัตนโกสินทร์ (นามสมมติ) จำนวน 15 คน ที่ไม่ใช่ประชากรกลุ่มเป้าหมายในการวิจัยครั้งนี้ ผลการทดลองใช้แผนการจัดการเรียนรู้พบว่า นักศึกษาบางคนไม่เข้าใจคำสั่งของกิจกรรมการเรียนรู้ในขั้นการวิเคราะห์สาระสำคัญหรือแก่นเรื่องจากวรรณคดี นอกจากนี้ นักศึกษาใช้เวลาอภิปรายเพื่อระดมความคิดเห็นนานเกินกว่าเวลาที่กำหนด อีกทั้งนักศึกษาไม่สามารถทำกิจกรรมการเรียนรู้ในใบงานได้เสร็จภายในระยะเวลาที่กำหนด คณะผู้วิจัยได้รับคำแนะนำจากที่ปรึกษาโครงการวิจัยแล้วจึงปรับปรุงแก้ไขแผนการจัดการเรียนรู้โดยแก้ไขถ้อยคำที่เป็นคำสั่งของแต่ละกิจกรรมการเรียนรู้ให้ชัดเจน แจกจ่ายเวลาการทำแต่ละกิจกรรมการเรียนรู้ให้นักศึกษาทราบทุกครั้ง และลดจำนวนโจทย์คำถามในใบงาน

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบวัดความสามารถในการอ่านวรรณคดีอย่างมีวิจารณญาณ และแบบวัดทัศนคติที่มีต่อการเรียนรู้วรรณคดี รายละเอียดมี ดังนี้

1. แบบวัดความสามารถในการอ่านวรรณคดีอย่างมีวิจารณญาณ

ผู้วิจัยออกแบบแบบวัดความสามารถในการอ่านวรรณคดีอย่างมีวิจารณญาณ ซึ่งมีลักษณะเป็นแบบปรนัย เลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ คำตอบที่ถูกต้องกำหนดให้ข้อละ 1 คะแนน รวม 30 คะแนน ผู้วิจัยสร้างแบบวัดฯ ตามทฤษฎีของ Eggen, P.D. & Kauchak, D. P., Woolfolk, A. ซึ่งประกอบด้วยการประเมินความสามารถในการอ่านระดับการตีความ การวิเคราะห์ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุการวิเคราะห์เชิงเปรียบเทียบ และระดับการประเมินและตัดสินคุณค่าของเรื่องที่อ่าน จากนั้น นำเสนอเสนอต่อที่ปรึกษาโครงการวิจัยเพื่อตรวจสอบความถูกต้องและเหมาะสม และนำเสนอต่อผู้ทรงคุณวุฒิด้านการสอนภาษาไทย จำนวน 3 คน เพื่อประเมินความตรงเชิงเนื้อหา (content validity) เมื่อปรับปรุงแก้ไขภาษาให้กระชับชัดเจนตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิแล้ว ผู้วิจัยนำแบบทดสอบไปทดลองใช้ (try out) กับนักศึกษา จำนวน 15 คน ที่ไม่ใช่ประชากรกลุ่มเป้าหมายในการวิจัยครั้งนี้ ซึ่งเป็นกลุ่มเดียวกับที่ได้กล่าวในการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ในข้อ 4.1 ผลการทดลอง พบว่าแบบวัดความสามารถในการอ่านวรรณคดีอย่างมีวิจารณญาณ มีค่าความเชื่อมั่น (reliability) ทั้งฉบับเท่ากับ 0.79 ค่าอำนาจจำแนก (r) รายข้ออยู่ระหว่าง 0.34-0.68 และค่าความยากง่าย (p) มีค่าระหว่าง 0.35-0.71 (Eggen, P. D. & Kauchak, D. P., 2016); (Woolfolk, A., 2018)

2. แบบวัดทัศนคติที่มีต่อการเรียนรู้วรรณคดี

ผู้วิจัยออกแบบแบบวัดทัศนคติที่มีต่อการเรียนรู้วรรณคดี ซึ่งมีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า 5 ระดับ คือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง จำนวน 30 ข้อ ผู้วิจัยสร้างแบบวัดตามทฤษฎีของ Cohen, L. et al. ซึ่งประกอบด้วย ความคิดเห็น (opinions) ความรู้สึก (feelings) และแนวโน้มที่จะกระทำ (inclination to action) จากนั้น นำเสนอต่อที่ปรึกษาโครงการวิจัยเพื่อตรวจสอบความถูกต้องและเหมาะสม และนำเสนอต่อผู้ทรงคุณวุฒิด้านการสอนภาษาไทย จำนวน 3 คน เพื่อประเมินความตรงเชิงเนื้อหา (content validity) เมื่อปรับปรุงแก้ไขภาษาให้กระชับชัดเจนตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิแล้ว ผู้วิจัยนำแบบทดสอบไปทดลองใช้ (try out) กับนักศึกษา จำนวน 15 คน ที่ไม่ใช่ประชากรกลุ่มเป้าหมายในการวิจัยครั้งนี้ ซึ่งเป็นกลุ่มเดียวกับที่ได้กล่าวใน การสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ในข้อ 4.1 ผลการทดลองพบว่า แบบวัดทัศนคติที่มีต่อการเรียนรู้วรรณคดี มีค่าความเชื่อมั่น (reliability) ทั้งฉบับเท่ากับ 0.87 และค่าอำนาจจำแนก (r) รายข้ออยู่ระหว่าง 0.26-0.75 (Cohen, L. et al., 2018)

เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย

วรรณคดีที่กำหนดให้ศึกษา ประกอบไปด้วย โคลงโลกนิติ กาพย์กลอนสุภาพ เสภาเรื่อง ขุนช้างขุนแผน บทละครพูดคำฉันท์ เรื่อง มัทนะพาธา กลอนบทละคร เรื่อง สาวित्रี

ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย

ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง 12 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 1 คาบ คาบละ 50 นาที ทุกวันพฤหัสบดีในช่วงเวลา 16.30-17.20 น. ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่ไม่ได้อยู่ในตารางเรียน รวม 12 คาบ โดยมีการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน จำนวน 2 คาบ รวม 14 คาบ ดำเนินการทดลองในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2567

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยตรวจสอบข้อมูลเบื้องต้นโดยพิจารณาคะแนนความสามารถในการอ่านวรรณคดีอย่างมี วิจารณญาณ และคะแนนทัศนคติที่มีต่อการเรียนรู้วรรณคดี ก่อนและหลังการทดลองของนักศึกษาหลักสูตร ศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย ซึ่งเป็นไปตามเงื่อนไขเบื้องต้นของการใช้สถิติทดสอบโดยวิเคราะห์ ค่าการแจกแจงความถี่ภายใต้พื้นที่ใต้โค้ง (frequency distribution) (Salkind, N. J., 2017) พบว่า ผลคะแนนดังกล่าวได้ไม่แจก

แจกแบบปกติ (non-normal distribution) ดังนั้น ผู้วิจัยจึงเลือกใช้สถิติทดสอบแบบ non-parametric test โดยได้คำนวณค่ามัธยฐาน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และเปรียบเทียบ ความแตกต่างของค่ามัธยฐานจากคะแนนความสามารถในการอ่านวรรณคดีอย่างมีวิจารณญาณ และคะแนนทัศนคติที่มีต่อการเรียนรู้วรรณคดี ระหว่างก่อนและหลังการทดลองด้วยโปรแกรม SPSS โดยใช้สูตรคำนวณ Wilcoxon signed-rank test (Cohen, L. et al., 2018)

ผลการวิจัย

การประเมินผลของการใช้วิธีการสอนแบบสร้างสรรค์เป็นฐานที่มีต่อความสามารถในการอ่านวรรณคดีอย่างมีวิจารณญาณและทัศนคติที่มีต่อการเรียนรู้วรรณคดีของนักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย สรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1. ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านวรรณคดีอย่างมีวิจารณญาณของนักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย ก่อนและหลังจากที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธี การเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐาน

การเปรียบเทียบคะแนนความสามารถในการอ่านวรรณคดีอย่างมีวิจารณญาณ พบว่า นักศึกษาที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐานมีคะแนนความสามารถในการอ่านวรรณคดีอย่างมีวิจารณญาณสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 รายละเอียดแสดงดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ผลการเปรียบเทียบคะแนนความสามารถในการอ่านวรรณคดีอย่างมีวิจารณญาณ ก่อนการทดลองและหลังการทดลองของนักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทยที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐาน

ความสามารถในการอ่านวรรณคดีอย่างมีวิจารณญาณ	N	S.D.	Mean Rank	Z	Sig.
คะแนนก่อนการทดลอง	38	2.34	25.06	10.54	.02*
คะแนนหลังการทดลอง	38	2.40			

*P < 0.05

2. ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านวรรณคดีอย่างมีวิจารณญาณของนักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย ก่อนและหลังจากที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธี การเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐาน

การเปรียบเทียบคะแนนทัศนคติที่มีต่อการเรียนรู้วรรณคดี พบว่า นักศึกษาที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐานมีคะแนนทัศนคติที่มีต่อการเรียนรู้วรรณคดีสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 รายละเอียดแสดงดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ผลการเปรียบเทียบคะแนนทัศนคติที่มีต่อการเรียนรู้วรรณคดี ก่อนการทดลองและหลังการทดลองของนักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทยที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐาน

ความสามารถในการอ่านวรรณคดีอย่างมีวิจารณญาณ	N	S.D.	Mean Rank	Z	Sig.
คะแนนก่อนการทดลอง	38	2.11	20.14	3.11	.01*
คะแนนหลังการทดลอง	38	3.62			

*P < 0.05

อภิปรายผล

ผู้วิจัยอภิปรายผลจากข้อค้นพบในการวิจัยครั้งนี้ ดังต่อไปนี้

1. นักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐานมีคะแนนความสามารถในการอ่านวรรณคดีอย่างมีวิจารณญาณสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1 เนื่องจากการสอนแบบสร้างสรรค์เป็นฐานเป็นวิธีการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ แนวคิดพื้นฐานของวิธีการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐานมาจากการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน (problem-based learning) และแนวทางการพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ของ เดอ โบโน (Pettongma, P. W. C., 2024) ซึ่งประกอบด้วย ทักษะสำคัญ 4 ประการ ได้แก่ 1) ทักษะด้านการคิดวิเคราะห์ 2) ทักษะด้านการค้นคว้าหาความรู้ 3) ทักษะด้านการสื่อสาร และ 4) ทักษะด้านการคิดสร้างสรรค์ (วิริยะ ฤชชัยพาณิชย์, 2557); (Kaya, A. & Bilen, S., 2016) นอกจากนี้ แต่ละขั้นตอนของวิธีการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐานช่วยพัฒนาความสามารถในการอ่านวรรณคดีอย่างมีวิจารณญาณ โดยเฉพาะในขั้นที่ 1 กระตุ้นความสนใจ และขั้นที่ 3 ค้นคว้าและคิด ซึ่งเริ่มจากการศึกษาและวิเคราะห์แนวคิดสำคัญหรือแก่นเรื่อง (theme) ของวรรณคดีแต่ละเรื่องจากประเด็นหรือมุมมองที่ผู้เรียนในฐานะผู้อ่านได้อภิปรายโดยแสดงเหตุผลมาสนับสนุน ขั้นตอนดังกล่าวช่วยฝึกให้ผู้เรียนคิดพิจารณา ตลอดจนประเมินจุดแข็งและจุดอ่อน (strengths and weaknesses) ในมุมมองที่ตนนำเสนอ (Kaya, A. & Bilen, S., 2016); (Atthachakara, S., 2021) ด้วยวิธีดังกล่าวช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจวรรณคดีเรื่องที่ศึกษาอย่างชัดเจนและสามารถวิเคราะห์เจตนาในการแต่งของกวีที่ซ่อนแฝงไว้ในเรื่องได้ จากผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า วิธีการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐานช่วยพัฒนาความสามารถในการอ่านวรรณคดีอย่างมีวิจารณญาณให้แก่ผู้เรียน สอดคล้องกับที่ Kankaew R. ได้ศึกษาผลของการใช้วิธีการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐานที่มีต่อทักษะการคิดสร้างสรรค์ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี โดยกล่าวว่า วิธีการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐานมีกิจกรรมที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนฝึกคิดวิเคราะห์ พิจารณาเรื่องที่ศึกษาอย่างมีวิจารณญาณโดยใช้เหตุผลมาสนับสนุนและโต้แย้งในประเด็นต่าง ๆ (Kankaew, R., 2020) ซึ่งสอดคล้องกับแนวทางการอ่านวรรณคดี ดังที่ ปรีชา ช่างขวัญยืน Mozafari, A., & Barjesteh, H., Anugerahwati, M. et al. กล่าวไว้สรุปได้ว่า เป้าหมายสำคัญของการอ่านวรรณคดี คือ การฝึกให้ผู้อ่านคิดพิจารณาอย่างรอบด้าน ทั้งข้อดี ข้อจำกัด และวิเคราะห์ข้อคิดจากเรื่องเพื่อนำมาสอนใจหรือปรับใช้ในชีวิตจริง ผู้อ่านจะสามารถเข้าถึงความรู้ระดับนั้นได้ก็ด้วยความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ (ปรีชา ช่างขวัญยืน, 2560); (Mozafari, A. & Barjesteh, H., 2016); (Anugerahwati, M. et al., 2021)

2. นักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐานมีคะแนนความสามารถในการอ่านวรรณคดีอย่างมีวิจารณญาณสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2 เนื่องจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้วรรณคดีโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐานเป็นวิธีการจัดการเรียนรู้ที่ช่วยให้นักเรียนเกิดความสนใจการเรียนวรรณคดีมากยิ่งขึ้นจากกิจกรรมการกระตุ้นการเรียนรู้ และมีทักษะความสามารถในการคิดวิเคราะห์อย่างสร้างสรรค์และเป็นลำดับ มีการวิเคราะห์ประเด็นปัญหาที่เกิดจากความสนใจของนักเรียนซึ่งทำให้เกิดการคิดวิเคราะห์อย่างเป็นระบบเพื่อหาคำตอบนั้น ซึ่งการจัดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์ เป็นฐานเป็นการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ กระตุ้นให้นักเรียนกระตือรือร้นในการเรียน และรู้จักการวิเคราะห์สภาพปัญหาและระดมความคิดเพื่อแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์ ทำให้ผู้เรียนรู้สึกสนุก แสดงความคิดเห็นด้วยความมั่นใจในการทำกิจกรรมการเรียนรู้ในขั้นของการนำเสนอผลงาน (Eggen, P. D. & Kauchak, D. P., 2016); (Yonwilad, W. & Sinlapaninman, U., 2022) นอกจากนี้ ยังมีส่วนช่วยให้นักเรียนมีการพัฒนาทักษะในการค้นคว้าหาความรู้ ทักษะการคิดวิเคราะห์และสร้างสรรค์ ทักษะในการนำเสนองาน ทักษะในการบริหารเวลา และทักษะในการทำงานกลุ่ม

ทักษะต่าง ๆ นี้ช่วยส่งผลให้ผู้เรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนรู้วรรณคดี ดังที่ Mozafari, A. & Barjesteh, H., Pettongma, P. W. C. กล่าวไว้สรุปได้ว่า การจัดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐานเป็นการจัดการสอนให้ผู้เรียนรู้สึกกระตือรือร้นในการศึกษาค้นคว้าประเด็นที่สนใจ ผู้เรียนได้ฝึกทักษะการสื่อสาร การทำงานเป็นทีม ทำให้เกิดมุมมองและประสบการณ์ใหม่ในการเรียนรู้วรรณคดี (Mozafari, A. & Barjesteh, H., 2016); (Pettongma, P. W. C., 2024) ด้วยกิจกรรมดังกล่าวส่งผลให้ผู้เรียนปรับเปลี่ยนทัศนคติที่มีต่อการเรียนรู้วรรณคดีได้ เพราะเมื่ออ่านแล้วได้อภิปรายแสดงความคิดเห็นทั้งเห็นจากพฤติกรรมของตัวละครในเรื่อง ซึ่งสอดคล้องกับที่ ปรีชา ช้างขวัญยืน และอิงอร สุพันธุ์วนิช กล่าวไว้สรุปได้ว่า การสอนวรรณคดี ควรเน้นพัฒนาความคิดของผู้เรียน ผู้สอนไม่ควรปิดกั้นหรือครอบงำความคิดของผู้เรียน ควรให้อิสระในการคิดของผู้เรียน และแนะนำวิธีการคิดที่เหมาะสมและมีเหตุผลมาสนับสนุนเพื่อให้ผู้เรียนรู้สึกสนุกและชื่นชอบการอ่านวรรณคดี ตลอดจนสนใจและเห็นคุณค่าของวรรณคดี (ปรีชา ช้างขวัญยืน, 2560); (อิงอร สุพันธุ์วนิช, 2565); (Rokhayati, T. & Alvionita, E., 2022)

สรุป/ข้อเสนอแนะ

ผลการวิจัยเรื่อง “ผลของการใช้วิธีการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐาน (Creativity-Based Learning) ที่มีต่อความสามารถในการอ่านวรรณคดีอย่างมีวิจารณญาณและทัศนคติที่มีต่อการเรียนรู้วรรณคดี ของนักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย” พบว่า 1) นักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐานมีคะแนนความสามารถในการอ่านวรรณคดีอย่างมีวิจารณญาณสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1 และ 2) นักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทยที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐานมีคะแนนทัศนคติที่มีต่อการเรียนรู้วรรณคดีสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2 จากการศึกษาที่มีข้อเสนอแนะสำหรับครูภาษาไทย ดังนี้ 1) ควรเตรียมแนวทางสำหรับคำถามและคำตอบที่จะใช้ในการกระตุ้นความคิดของผู้เรียน เพื่อส่งเสริมให้นักเรียนได้ฝึกทักษะการคิดด้วยตนเอง โดยต้องไม่เป็นการชักจูงแนวทางคำตอบและไม่ขัดแย้งกับคำตอบของผู้เรียน 2) ควรให้ผู้เรียนได้ร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ครบถ้วนในทุกขั้นตอน เพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านวรรณคดีอย่างมีวิจารณญาณ 3) ผู้สอนควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้คิดนอกกรอบตามความสนใจของตนเองและยอมรับในความหลากหลายทางความคิดของผู้เรียน สำหรับข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป ได้แก่ 1) ครูผู้สอนอาจนำวิธีการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐานไปใช้กับการสอนวรรณคดีวิจารณ์ (literature criticism) เพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนได้ฝึกวิเคราะห์ วิพากษ์ แสดงความคิดเห็นได้อย่างกว้างขวาง 2) เนื่องจากมีผู้เรียนจำนวน 3-5 คนที่ไม่สามารถตอบคำถามได้ครบทุกข้อของแบบวัดความสามารถในการอ่านวรรณคดีอย่างมีวิจารณญาณได้ภายในระยะเวลาที่กำหนด ทั้งนี้ เป็นเพราะบางคำถามมีโจทย์ที่ยาว ใช้เวลาในการอ่านมาก ดังนั้น จึงเสนอให้คัดเลือกร้อยละ 5 หรือข้อความเฉพาะที่สำคัญและสอดคล้องกับประเด็นคำถามมานำเสนอเท่านั้น ตลอดจนขีดเส้นใต้คำศัพท์และสำนวนที่สำคัญเพื่อเน้นให้ผู้เรียนได้สังเกต ซึ่งช่วยทำให้เข้าใจโจทย์คำถามได้เร็วขึ้น

เอกสารอ้างอิง

- ปรีชา ช้างขวัญยืน. (2560). ปรีชาวิทรรศน์: มุมมองภาษาไทย. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เผ่าไทย เสียงแจ่ม และสัณห์ ฐทองไทย. (2564). ผลของการจัดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐานที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาสังคมศึกษาและความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. วารสารครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์, 4(1), 62-70.

- ลัดดา ศิลาน้อย. (2558). การวิจัยพัฒนาทักษะการเรียนรู้ ในศตวรรษที่ 21 และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้รูปแบบการสอนแบบสร้างสรรค์เป็นฐาน (CBL) ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 รายวิชา ส 21103 สังคมศึกษา 2. วารสารศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยขอนแก่น, 38(4), 141-148.
- วรุฬพันธ์ โหม่งมัตย์. (2566). การพัฒนาทักษะการอ่านของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ด้วยกระบวนการจัดการเรียนรู้แบบออนไลน์ตามรูปแบบแมโคร (MACRO Model). วารสารรวมคำแพ่ง ฉบับคณะศึกษาศาสตร์ (มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์), 4(2), 23-33.
- วิริยะ ฤชชัยพานิชย์. (2558). การสอนแบบสร้างสรรค์เป็นฐาน Creativity Based Learning (CBL). วารสารนวัตกรรมการเรียนรู้, 1(2), 23-37.
- _____. (2557). เปลี่ยนการศึกษาไทยสู่ศตวรรษที่ 21. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานอุทยานการเรียนรู้.
- เวทิสา ตัญเชียว และคณะ. (2563). แนวทางการจัดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐานที่ส่งเสริมสมรรถนะการแก้ปัญหาแบบร่วมมืออย่างสร้างสรรค์ของนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 เรื่อง ปฏิบัติการเคมี. วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร, 22(1), 237-248.
- อรรวรรณ อุดมสุข. (2564). ผลการจัดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์เป็นฐาน (CBL) ร่วมกับสื่ออินโฟกราฟิกที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทย เรื่อง กาพย์พระไชยสุริยา ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. ในสารนิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย. มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- อิงอร สุพันธุ์วนิช. (2565). วิเคราะห์เจาะลึกวรรณคดีไทยในแบบเรียนมัธยมศึกษา. อุบลราชธานี: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี.
- Anugerahwati, M. et al. (2021). Maximizing students' critical reading through virtual literature circle strategy: A conceptual framework. International Seminar on Language, Education, and Culture. KnE Social Sciences, 5(3), 221-227.
- Atthachakara, S. (2021). Developing Practical Skills Through Blended Learning Model Using Creativity-Based Learning Activities that Enhances Creative Thinking for Education Students Majoring in Social Studies at Mahasarakham University. Journal of Education and Learning, 10(6), 126-131.
- Cohen, L. et al. (2018). Research Methods in Education. (8th ed.). London: Routledge.
- Creswell, J. W. & Guetterman, T. C. (2019). Educational Research: Planning, Conducting, and Evaluating Quantitative and Qualitative Research. (6th ed.). New York: Pearson Education.
- Eggen, P. D. & Kauchak, D. P. (2016). Educational Psychology: Windows on Classrooms. (10th ed). Essex: Pearson Education.
- Eman, E. S. (2017). Augmenting Tertiary Students' Soft Skills Via Multiple Intelligence Instructional Approach: Literature Courses in Focus. International Journal of Applied Linguistics & English Literature, 6(2), 230-238.
- Jocius, R. & Shealy, S. (2018). Critical book clubs: Reimagining literature reading and response. The Reading Teacher, 71(6), 691-702.
- Kankaew, R. (2020). Using a Creativity-based Learning Approach to Enhancing Product Creative Skill of Undergraduate Students in Communication Arts under COVID 19: The Case Study of Sripatum University, Thailand. In Osman Titrek (Ed.), International Conference on Lifelong Education and Leadership. Sakarya University.

- Kaya, A. & Bilen, S. (2016). Assessment of Creativity-Based Learning Environment for Major Instrument Courses: A Case Study of Buca Faculty of Education, Department of Music Education. Online Submission, 13(2), 3102-3111.
- Maltepe, S. (2016). An analysis of the critical reading levels of pre-service Turkish and literature teachers. Eurasian Journal of Educational Research, 63(2016), 169-184.
- Meeplat, N. (2020). A Model of Creativity Based Learning for Computer teaching to enhance Creative skills of undergraduate students. In Proceedings of the 2020 the 3rd International Conference on Computers in Management and Business. Tokyo: Association for Computing Machinery.
- Mozafari, A. & Barjesteh, H. (2016). Enhancing literary competence through critical oriented reading strategies. International Journal of Applied Linguistics and English Literature, 5(7), 168-177.
- Nakornthap, A. (2018). Rethinking Thai Secondary Education. In Gerald W. Fry (Ed.), Education in Thailand: An Old Elephant in Search of a New Mahout. (pp.125-161). Singapore: Springer.
- Pettongma, P. W. C. (2024). Creativity-Based Learning Model in Thailand Context. Intersecta Minds Journal, 5(2), 62-74.
- Rokhayati, T. & Alvionita, E. (2022). The Use of Online Literature Circles to Enhance the Students' Critical Reading Skills. Journal of Languages and Language Teaching, 10(1), 94-101.
- Salkind, N. J. (2017). Statistics for People Who (Think about) Hate Statistics. (6th ed). London: SAGE Publications.
- Woolfolk, A. (2018). Educational Psychology: Global Edition. (14th ed). Essex: Pearson Education.
- Yonwilad, W. & Sinlapaninman, U. (2022). Blended Learning and Creativity-Based Learning for Promoting Mathematics Achievement and Information Technology Performance. Journal of Educational Issues, 8(1), 535-545.